

הראוים לו מכל שלמים, עוד ניתוסף בשלמי נזיר גם הזרוע],⁽³⁷⁾ ואחר ישתה הנזיר יין.⁽³⁸⁾

זאת תורת הנזיר אשר ידר, קרבנו לד' על נזרו [האמור למעלה, הוא] מלבד אשר תשיג ידו, [שאם אמר "הריני נזיר על מנת לגלח על ק' עולות ועל ק' שלמים", כי אז] כפי נדרו אשר ידר, בן יעשה מוסף על תורת נזרו.

שנתבשלה] מן האיל [של השלמים], וחלת מצה אחת מן הסל ורקיק מצה אחד, ונתן [את כולם] על כפי הנזיר אחר התגלחו את נזרו.⁽³⁵⁾

[ולאחר התגלחת] והניף אותם הכהן [הכהן מניח ידיו תחת ידי הבעלים ומניף]⁽³⁶⁾ תנופה לפני ד', קודש הוא לכהן [החלה והרקיק והזרוע, תרומה הן לכהן] על חזה התנופה ועל שוק התרומה [מלבד חזה ושוק

שאף הם "קודש הוא לכהן"; וברמב"ם [מעשה הקרבנות ט ט] מבואר שהוא מניף יחד עם הזרוע והלחם גם את החזה והשוק ואימורי השלמים, וראה ב"חידושי מרן רי"ז הלוי" נזירות ח א.

38. נחלקו תנאים בכרייתא בנזיר מו א "ואחר ישתה הנזיר יין, אחר המעשים כולן", וכפי שמבואר בגמרא שם שאף התנופה שהיא אחר התגלחת הרי היא מעכבת, "דכרי רבי אליעזר"; "וחכמים אומרים אחר מעשה יחידי" היינו אחר זריקת דם של אחד הקרבנות.

ולפי שיטת התוספות מה ב, בזה הוא שנחלקו התנאים במשנה שם, אם הותר הנזיר ביין אחר כל המעשים או אחר זריקת הדם; אבל לדעת הרמב"ם כפי שפירשה ב"חידושי מרן רי"ז הלוי" [נזירות דף כה], מחלוקת אחרת היא, ואליבא דחכמים הסוברים שאין מעכב אלא זריקת דם אחד מן הקרבנות, כי אף לפי דעתם סובר התנא קמא באותה משנה, שלמצוה צריך הוא להמתין עד אחר המעשים כולם, וכן הוא לדעת הגרי"ז פסק הרמב"ם.

מתבשלים בלשכת הנזירים אשר בירושלים, וראה בנושאי כלי הרמב"ם שהערו את מקורו.

35. כתבו בשם הגרי"ז [למסכת נזיר דף מה א] להוכיח, שהנתינה על כפי הנזיר אינה מדין התנופה, אלא דין הנחה בפני עצמו הוא; וכן משמע גם בלשון הרמב"ם [נזירות ח א] "משזרק עליו אחד מן הדמים הותר אף על פי שלא הניח על כפיו ולא הניף".

ואולם בהכרח ש"כפי הנזיר" נאמרו אף לענין תנופה, וכמבואר בנזיר מו ב שעיקר תנופה היא בכפי הנזיר ולא בזרועו.

36. על פי הרמב"ם מעשה הקרבנות פרק ט הלכה ט; מלבד מה שהוא מניף את החזה השוק והאימורים ככל שלמים, ובהערה לקמן יתבאר אם צריך הוא להניפם יחד עם הזרוע והלחם.

37. רש"י; ולפי שהיו שלמי נזיר בכלל, ויצאו לידון בדבר החדש להפרשת זרוע, הוצרך הכתוב להחזירן לכללן, לידון אף בחזה ושוק, שם. ונראה מלשונו של רש"י שלא נאמר בתורה "על חזה התנופה ועל שוק התרומה" אלא לענין